

Taťána
Rubášová

—

Hodná

Copyright © Taťána Rubášová; 2026
Illustrations © Julie Kyryljuk; 2026
© Take Take Take; 2026

ISBN 978-80-88444-14-5

Taťána Rubášová

Hodná

Jedu po dlouhé době autobusem, protože auto mám v servisu, páni, já jsem tak velká, že mám auto v servisu, užívám si to, když se mě zeptají kamarádky, kde parkuju, a já řeknu, že v servisu, a všímám si, že mi autobus smrdí a že jsem se jaksi posunula, a pak se sama sobě posmívám, kam ses jako panebože posunula s bílou fábií combi z roku 2011.

Poslouchám písničky a snažím se nic nedělat, protože mám kocovinu, zároveň je těžký nic nedělat, protože myslím na něj, což se děje i tehdy, když něco dělám, takže se musím extrémně snažit něco dělat.

Na Ritině rozlučce se svobodou jsem se zhroutila, vydržela jsem být civilní přesně sedm hodin, udělat si tetování henou, stále se usmívat a rozesmívat, jíst malé slané a sladké dortíčky, až to prasklo, při placení v restauraci po haku vodce a ramenu, když jsem měla nesnesitelný pocit, jak je možné, že někdo není hluboce nešťastný, začala jsem brečet a říkat, že už nemůžu.

Pak jsem si připadala jako hrozná kráva a drama queen, že všechno musí být o mně a nemůžu se přemoct aspoň na kamarádčině rozlučce.

Druhý den jsem měla doma panickou ataku, nemohla jsem dýchat, šla jsem do kavárny a chtěla pracovat, potkala jsem kamarádku, která se právě rozešla, a druhou kamarádku, která se nerozešla s nikým, ale udělala nám na balkoně kavárny společnou fotku a dala ji na sítě a vypadáme tam spokojeně, i když jsme uvnitř zlomené.

Společně jsme si na balkoně povídaly dalších pět hodin, vypila jsem dva panáky a vykouřila milion cigaret, v noci jsem myslela, že budu zvracet, ale probudila jsem se silnější.

Babička mi odzvoní sama, což mě překvapí, protože to znamená, že dokáže vstát, a pak mi udělá toust se sýrem a rajčetem a vypráví.

Maminka nese babičce nákup a vidím je vedle sebe, jak ho ukládají, a jsem strašně dojatá a snažím se nebrečet, že nás to všechno svedlo dohromady, i když babička asi neví, že nás svedlo dohromady to, že umírá.

Babička pořád vypráví, a maminka to nesnáší, říká, že jsou to kecy a že radši jde, a babička se ptá, ty už jdeš, a maminka řekne, že nechce poslouchat ty kecy, moje něžná hodná maminka, celý život vyčerpaná babičkou, že už to nedokáže skrývat, tím spíš, že už se blíží konec.

Babička jde luštit křížovky a říká, že mě nechá pracovat, mám radost, ale řekne, že za deset minut přijde a uděláme si kafíčko.

Směje se mi, že jsem si přinesla mlýnek a kafe, i když to všechno samozřejmě má, a pak to vypráví kamarádce Evě po telefonu, povídají si hodinu, cítím úlevu, protože to znamená, že můžu v klidu pracovat.

Necítím tu rozpačitost, že pracuju, zatímco babička leží vedle v pokoji a je mezi náma ticho, což mezi náma nikdy není, z mé strany ano, já skoro nikdy nic neříkám, ale z babiččiny strany nikdy ticho není.

A pak mi dlouze vypráví o kamarádce Evě, když se řeč stočí na mě, jsem z toho vždycky zaskočená a nervózní, vím, že nemám příliš času, než se pozornost zase přesune jinam, proto většinou něco plácnu.

Občas máme úplně lidský moment, úplný napojení, což mi dává naději, že máme vztah a že se máme rády, pak najednou začne povídat o tom, že představ si, koho má maminka v srdci, že ji to hrozně překvapilo – mě taky, vždyť kolik je to let, nikdy o něm nemluví.

Jednou se maminka zmíní, že má uvnitř sebe pořád díru, říká mi to v kuchyni a vznikne ten prazvláštní moment, kdy se mluví o něčem intimním, a říká to proto, že mě to zrovna hodně bolí, nikdy ta díra úplně nezmizela, povídá, což mě v tu chvíli moc neuklidní.

Když já jsem ho měla ráda, plácám rychle babičce, než se řeč zase stočí jinam, oblažená tím pocitem sdílení, asi nejvíc ze všech, co jsem kdy měla ráda, babička to nijak nekomentuje, vzácně neříká věci jako co je to za chlapa a neblahořečí dědu, nebo ještě líp Bohdana, a jenom se prostě zeptá – a myslíš, že to přejde, doufám, krčím rameny.

Když telefonuje s kamarádkou Evou, slyším, jak pomlouvá nás všechny, i moje dítě, a říká, ať zítra nechodím, protože bude po kontrole na onkologii a bude vyčerpaná, ale potom večer řekne, že můžu přijít a dáme si sekanou, a mamince řekne, že byla ráda, že jsem tady byla, že to bylo příjemný, že jsem vedle, a že doufá, že mě nerušila tím telefonátem – vůbec ne, taky mi to bylo příjemný.

Chci jít na autobus, ale poslouchám hudbu a pořád jdu a jdu a jdu a nemůžu přestat, vždycky si říkám, že dojdu jenom na další zastávku, ale pak jsem najednou skoro v centru, prší, vytahuju deštník, ale vůbec mi to nevadí, myslím jenom na něj, představuju si, že se objeví na ulici a začnu ho líbat, a pořád čekám jenom na to, až mi napíše, že beze mě nedokáže žít, a taky si představuju, že moje vnitřnosti jsou rozsekané mačetou a leží v dešti na chodníku.

~

Poprvý ráno dokážu poslouchat rádio, Aneta Langerová zpívá, že se mu oddává, a znovu se ho ptá, jestli chce být sám, nechávám ho zapnuté a následuje reportáž z hospice, to si děláte srandu, vypínám pánev, na které si dělám vajíčka, a sedám si na židli, čekám, až to přijde, ale jsou tam jenom ženské hlasy.

Vzpomínám na kamarádku po rozchodu, co jsme si včera říkaly, že nejčastěji brečí kolem oběda, já při snídani, nejvíc u míchaných vajíček.

Dopoledne jsem na univerzitě, dokončujeme první newsletter, Milena mi říká, že je naštvaná, že ho musela dodělávat za mě, zdá se mi, že je to nedorozumění, ale cítím se hrozně, omlouvám se jí, připadám si nanic.

Babička mi ohřívá sekanou a nandává kaši, nabízí mi k tomu třešňový kompot nebo nakládanou cuketu, nechci nic, po jejích kompotech mi většinou není dobře, a pořád nemám chuť k jídlu.

Jím sekanou a babička mi vypráví, že ukončila léčbu na onkologii a jak se jí ulevilo, ježiš, to se jí ulevilo, doktor v závěrečné zprávě píše, že to respektuje a kontrola už nebude, u všech léků je napsáno STOP.

Babička říká, že až jí bude líp, půjdeme to oslavit, nevím, co chce slavit, asi konec léčby, že chce umřít v klidu a bez prášků, že už má všechno zařízené a může zemřít klidně zítra, už jí neřeknu, že nemůže, protože jsme ještě nenatočily ty vzpomínky.

Dlouze mi vypráví o chalupě, vymýšlí, co by koupila Lotě k narozeninám, které bude mít za dva měsíce, těch se prý ještě dožije, ale Vánoc už ne, chce jí koupit něco zlatého.

Pak mě nechá pracovat.

Přichází maminka, sedne si k babičce a nic neříká, potom slyším, jak říká, že se jde napít, dělám to často taky, když odněkud potřebuju utéct, přijde za mnou do kuchyně, ale vody se nenapije, jenom spílá na babičku a mně to je nepříjemný, ale nic neřeknu.

Později cítím, že mě pálí v krku, je mi horko a začínám být unavená, do háje, to je ta včerejší procházka, loučím se s babičkou a ona se vesele ptá, jestli si zítra uděláme svíčkovou nebo buchtičky se šodó, říkám, že buchtičky, a babička zajásá, že ona na ně má taky chuť.

Vyprovází nás ke dveřím a dává mi tříděný odpad, že ještě nemá sílu, aby ho odnesla, jako kdyby čekala, že to bude lepší.

~

Nechci být nemocná, znamená to, že nemůžu nic dělat a jsem ponechaná jenom svojí hlavě, nejhorší varianta vůbec, freneticky se dívám na seriály, ale nestačí to, stejně skončím tak, že vůbec poprvé procházím naše fotky.

Trochu to pomůže, protože celý den dlím v pocitu, že už mi musí napsat, že už to nevydržím, ale když se dívám na ty fotky, cítím hněv, zášť a nadávám mu, střídavě mě zalívá láska při pohledu na známou tvář, potom zas nenávist.

Mám pocit, že každou chvíli už vykonám dost a přestane to, že už jsem to přečkala a budeme zase spolu.

Potom co jsem odpracovala dopoledne na univerzitě, myju si ruce a utírám si je do jejího ručníku, zhasínám světlo a mám ten pocit, úplně silně, teď už mu můžu napsat, když procitnu po prospaném odpoledni v nemoci, řeknu si, že už jsem to zvládla, že teď už to bude zase jako dřív.

Mytí rukou, činnosti, u kterých není možné se zabavit, při mytí rukou u sebe doma přemýšlím, proč mě nemiluje.

Babička mi píše několik zpráv, ať se uzdravím, jestli mám prášky na kašel, že mi buchtičky ohřeje a že mi zaplatí opravu auta.

Její zprávy jsou nezvykle dlouhé, takže podle nich poznám, že je jí líto, že nepřijdu, mně je to taky líto, zdá se mi, že jsem to pokazila, že mám teď zodpovědnost i za ni, že jsem na sebe měla dávat lepší pozor.

Bohdan mi posílá videa, Lota tam dovádí s babičkou a dědou, má upletené culíčky a směje se, děda se taky směje, mají nafouknutý míč a Lota nejdřív dědu vykráká, že ho nafoukl moc, a pak ho odpaluje hlavou, pořád dokola, děda chytá a hází, a vidím palce babičky ležící na lehátku, přemýšlím, jestli její prarodiče ještě někdy v životě uvidím, na video se podívám dvakrát a hodně se usmívám.

Dozvídám se, že farma, kterou jsme hlídali loni v zimě ještě jako rodina, kompletně vyhořela, nekontrolovatelný lesní požár, majitelé ve videu mluví a brečí jenom tak trochu, sofistikovaně, jsou tak silní, posílám jim padesát euro a zdá se mi to málo.

~

Nemoc ze mě dostala veškerou racionalitu, celý den sama o samotě.

Dívám se na rodinné fotky od chvíle, kdy se Lota narodila, skoro rok jsem neměla odvahu se na ně podívat, od rozchodu s Bohdanem, jsem dojatá, že mám takovýhle krásný dítě, já mám dítě, často mám pocit, že na fotkách poprvé vidím Bohdana, poprvé Lotu, předtím jsem viděla jenom sebe, jak jsem ošklivá, teď jsme všichni krásní.

Zadávám do umělé inteligence tohle.

Jsem teď ve fázi popření, nedokážu si představit a připustit, že by byl konec, nikdy mezi náma nebylo tolik ticha, s každým pípnutím telefonu čekám, kdy už mi konečně napíše, mám pocit, že i přes všechna traumata s ním chci být, aspoň s ním spát, že nemám moc let, kdy budu přitažlivá, co asi prožívá a proč mi nepíše, napíše mi někdy, že to chce vrátit a že na tom zkusíme pracovat.

A umělá inteligence je diplomatická a pečující a samozřejmě dělá všechno pro to, abych mu nenapsala, zdá se mi to zvláštní.

Otevírám nové okno a bavím se s ní z Robertova pohledu.

Že jsem jednačtyřicetiletý muž, který měl nehodu a rozešel se s přítelkyní po měsíci a půl péče, protože nedokázal unést její odtažitost a uzavírání, které ho svíralo i v období před nehodou, a světe, div se, najednou jsem byla viník já a umělá inteligence mě přesvědčovala o tom samém – hlavně abychom se nedali dohromady.

Přijde mi to absurdní, napíšu mu v sedm večer a v devět je u mě.

Má zelenou mikinu, stejnou, jako když byl u mě poprvé, voní zatuchlinou z pračky, úplně stejně jako tehdy, venku prší, ale přesto se mi zdá, že není mokrý, když se obejmeme.

Ptá se, jestli si může sednout na gauč, jako doma, řeknu ironicky, nechci být pichlavá, mám připravenou větu, jestli si chce povídat, nebo chce rovnou píchat, překvapuje mě, že vidět jeho tvář je ze všeho nejvíc naprosto normální, že nevypadá jako Tutanchamonův zlatý sarkofág, vždyť měsíc to pro mě bylo něco tak vzácného a nedosažitelného.

A taky ho vidím jinak, najednou v jeho slabosti, jako malého zraněného chlapce, a to, co cítím, je skoro mateřská láska.

Ani jeden nechceme pít víno, udělám čaj, sedám si k němu, bráním se úsměvu, řekne, že má chuť mě obejmout, ale obejmu ho až já, obkročmo si na něj sednu se slovy, že tohle mi nevyhovuje, a tím myslím to, že jsem zkusila se s ním bavit, to mě bolelo, zkoušela jsem si s ním nepsat, to se nedalo vydržet, takže teď zkusíme tohle.

Dlouho se prostě jenom držíme v objetí, nejsem si jistá, jestli nepláče.

Zeptá se, jestli mě nebolí nohy, a přesune si mě do náručí a položí na hruď, ležím na něm a nic se neděje, hladí mě, jemně mě hladí, líbáme se jako poprvé a jako po šestnácti měsících, nesměle a důvěrně.

Sex je skoro vanilkový, ale vím, že nikdy nebyl syrovější, nic není v pořádku, dívám se na hvězdu, kterou namaloval na zeď, kde se označkoval, zatímco vzlykám, jak je to nešťastné a celé špatně.

A je mi to hrozně příjemné, dotýká se mě to hluboko, kde je to takhle správně, zneužívá mě, týrá mě, teď už doopravdy, hladím ho po zpocené hlavě, udělá se, pak ležíme hlavama u sebe, spočinutí v pravdě.

Chci to znovu, řekne ještě dřív, než zvedne hlavu, a co ti v tom brání, odpovídám já a mám radost, že to znamená, že hned neodejde, jsme oba zpocení, zpocená trička, říkám, že bych mu nabídla jiné, ale žádné tu nemá, je to nejjemnější agrese, které jsem schopná, jízlivost, která vychází samovolně, trousím ji postupně, narážky na rozchod.

Ptá se mě na novou knížku, jestli už je v tisku, a já podle výrazu jeho tváře a tónu a mimiky vím, že je v rozpacích, panebože, právě mě opíchal a je rozpačitý, říkám mu to, smějeme se, objímáme.

Chce se bavit o knížce a já si myslím, že už to zase začíná, omotávání, zájem a pozornost, drobné úponky, dělá to nejspíš nevědomě.

Vůbec se mi do toho nechce, ale vysvětluju mu vznik knížky, ukazuju poznámky od korektora, jak si přeje, sednu k němu důvěrně na gauč a opřu se o něj, nohy společně pod deku, hodnota skrze něj, chválí mi psaní, aby on byl tvůrce mýho sebepojetí, běží mi hlavou.

Pak samovolně sdílí všechno ze svýho života, co jsme nestihli za poslední měsíc, co všechno ho nebaví v práci, ale že konečně dostal celou výplatu, že jde v pondělí na vyndání drátů, doktor ho chválí, že noha se hojí dobře, já neříkám nic, jím chleba se šunkou, ptám se, jaké další důležité body má ke sdílení, ty se mi posmíváš, ptá se, nikdy.

Má ruku kolem mých ramen a bojím se, jak se budu cítit, když ji dá pryč, možná jsem chtěla jenom tohle, vědět, že mě ještě pořád chce, že jsem přijímaná, že jsem královna, ptám se, jestli tu chce zůstat, a vím, že je mi jedno, jestli zůstane, nebo ne, překvapuje mě to, chce zůstat.

Hele, já chodím, vidělas, že já chodím, obchází mě v kuchyni, ano, už jsme se přece viděli předtím, pamatuješ, ano, jsi moc šikovný, nevím, co mám říkat, starala jsem se dlouho, každý den nosila kafe do nemocnice, pak doma nosila hovna, bažant je v kuchyni a připravený na vyhození, masírovala a líbala jeho jizvy, a pak odešel.

Ptá se, na jaké straně ležím, u zrcadla, řeknu, a už nedodám, že nemůžu ležet na straně, kde byla jeho polohovací postel, místo toho řeknu, že kartáček tu už nemá, a snad doufám, že ho to bodne, chválí mi porozchodový článek, co jsem sdílela na internetu, který končí, že jsem teď sražená, jo, na tu metaforu jsem hrdá, culíme se.

Nemůžu se tě nabažit, řekne v posteli před druhým sexem, když ze mě odtahuje peřinu, říká mi milovaná Dorotečko, ty můj broučku, ale neřekne mi, že mě miluje, já jsem si to taky zakázala, nikdo nemiluje nikoho, říkala jsem si během úklidu před jeho příchodem.

Milujeme se v posteli, díváme se do očí, hodná Dorotka, jsi tak hodná, já s ním v duchu mluvím, že mě může zničit, a stejně vždycky přilezu, připlazím se, že jsem jeho a moc dobře to ví, udělám se.

Ani jeden nemůžeme usnout, bolí ho noha, nabízím mu paralen a že mu přinesu vodu, protože se stejně jdu vyčůrat, říká děkuju moc, pohladím ho po tváři a je to zvláštní, tahle ohleduplnost.

Pak mu nabízím svoji horkou vodu a to je ještě zvláštnější, ležení na prsou, genitáliemi se mu tisknu na stehno, trvá dlouho, než usneme, o ničem nepřemýšlím, jenom cítím jeho ruku, jeho teplo.

~